

IN DE SPIEGEL

Fahd Larhzaoui

BRENDA STOTER

Elke week houden we een regio- of stadgenoot een spiegel voor. Vandaag: de Rotterdamse acteur Fahd Larhzaoui. Over ambitie, onzekerheid, ouders, je hart volgen, Rotterdam en homoseksualiteit: 'Ik probeer juist te voorkomen dat ik in een hokje word geplaatst.'

'Ik wil veel mooie rollen spelen'

Wat zie je als je in de spiegel kijkt?

„Een Marokkaan, een Nederlander en een acteur. Iemand die heel ambitieus is, iemand die veel kansen wil creëren en iemand die nog veel mooie rollen wil spelen op het gebied van theater, televisie en film. Maar ik zie ook een onzeker persoon.”

Heeft die onzekerheid te maken met het acteursvak?

„Onzekerheid kan met alles te maken hebben, zoals de wereld waar we in leven en de maatschappij. Iedereen wil tegenwoordig meer en meer. Mensen streven naar perfectie, de samenleving wordt steeds individualistischer en er wordt ongelooflijk veel druk op de mens uitgeoefend. Dat maakt mij soms onzeker. Momentopnames, want er zijn ook dagen dat ik enorm zeker van mezelf ben.”

Ik proef een vorm van nostalgie.

„Misschien. Ik ben van 1978 en kan me nog goed herinneren hoe het toen was. Mijn vader was een gastarbeider en kon zijn gezin laten overkomen. Ikzelf ben hier geboren. Wat ik me vooral herinner, is het vredige gevoel. Een voorbeeld: mijn moeder kon haar tas gewoon voor de deur laten staan. Niemand nam het mee. Nu zijn je spullen weg.”

Hoe was jij als tiener?

„Best serieus. Ik ben een nakomeling – er zit twaalf jaar verschil tussen mij en mijn jongste broer – en

Mijn droom was profvoetballer worden. Helaas is dat niet gelukt

hierdoor heb ik best veel zelf uit moeten zoeken en ben ik snel volwassen geworden. School was van uit huis heel erg belangrijk en dat nam ik serieus. Een ander voorbeeld: toen mijn vrienden allemaal stiekem begonnen te roken op hun 13de, 14de, zei ik dat ik dat niet wilde omdat ik me wilde focussen op mijn droom, namelijk profvoetballer worden. Helaas is dat niet gelukt, maar ik heb tot mijn 23ste wel op hoog niveau amateurvoetbal gespeeld.”

Je bent een Nederlander van Marokkaanse afkomst. Wat aan jou is typisch Marokkaans?

„Laat me voorop stellen dat ik Nederlands en Marokkaans ben. Ik kan ontzettend genieten van Marokkaanse muziek. Dat brengt zo veel vreugde in mij. Ook hou ik ervan uit een tajine te eten. En wat mij Hollands maakt, is dat ik sinds kort haring eet.”

▲ Acteur Fahd Larhzaoui: 'Rotterdam is mijn stad en daar ben ik supertrots op.' FOTO SANNIE DONDEERS

Je wilde naar de theaterschool. Waarom heb je dat niet gedaan?

„Dat brengt geen brood op de plank, zeiden mijn ouders. En mijn moeder wilde zelfs dat ik na het mbo de studie maatschappelijk werk en dienstverlening ging doen op het hbo. Dat wilde ik niet, want ik wilde mijn hart volgen en theater spelen. Om wat geld te verdienen, ben ik in een kledingzaak gaan werken. Hierdoor kon ik me tegelijkertijd goed oriënteren op theatergebied. Ik volgde allerlei cursussen en workshops. Na een paar jaar mocht ik auditie doen bij een theatergroep waarna ik fulltime aan de slag kon als acteur.”

Dat was Rotterdams Lef?

„Inderdaad. Theatermaakster Jolanda Spoel zocht nog iemand voor een productie en had mij daarvoor op het oog. Ik had nooit verwacht dat ik aangenomen zou worden. Eindelijk kon ik mijn passie uitvoeren. Dat voelde heel goed.”

Wat vonden je ouders van je carrièreswitch?

„Niet dat ik bang was voor hun reactie, maar ze wisten het niet, tot het moment kwam dat ik het wel moest zeggen. Nee, ze hadden er geen problemen mee. Waarom zouden ze? Het belangrijkste punt was dat ik werk had en dat ik mijn

eigen geld kon verdienen. Werk is immers werk.”

Jouw voorstelling *Schijn* gaat ook over jou...

„*Schijn* gaat over de zoektocht naar identiteit, geweten en liefde. Een 'coming of age', een volwassenwordingsverhaal van een jongen met Marokkaanse ouders die opgroeit in Nederland. De belangrijkste kernvraag is: moet je liegen om bij de mensen te kunnen zijn van wie je houdt, maar hoe lang kan je leven als iemand die je niet bent?”

Maar het gaat toch ook over homoseksualiteit?

PASPOORT

Wie: Fahd Larhzaoui (1978, Gouda).

Opleiding: mavo, mbo sociaal cultureel werk, studiebeurs van VandenEnde Foundation.

Loopbaan: werkte in kledingzaak WE, bij theatergroep Rotterdams Lef, Theatergroep Siberia, voorstellingen *Krijg Nou Titus*, *Kwaad Bloed*, *Ik Driss De Musical*, *Kapsalon de Comedy* en *Schijn*, presentator van NTR-kinderprogramma *Huisje, Boompje, Beestje*.

Privé: Single, woont in Rotterdam.

„Ja en nee. Ja, omdat homoseksualiteit een stukje van mijn identiteit is. Dit is wie ik ben, maar ik geef het liever niet een label omdat ik het woord identiteit veel mooier vind dan homoseksualiteit. Ik probeer juist te voorkomen dat ik in een hokje word geplaatst waar ik liever niet in wil zitten. En nee, omdat *Schijn* een verhaal is waar iedereen zich in zal herkennen. *Schijn* gaat ook over jou.”

Ben je een gevoelig persoon?

„Ja. Soms kunnen vrienden onbedoeld dingen zeggen die mij raken. Daar kan ik weken mee in mijn maag zitten. Ik ben een persoon die dat met de desbetreffende persoon bespreekt en duidelijk aangeeft dat het me geraakt heeft. Ik schaam me er niet voor dat ik daar best emotioneel in ben.”

Speelt uiterlijk een belangrijke rol in jouw leven?

„Iedereen wil er wel een beetje goed uitzien, toch? Ik ben een klein beetje ijdel, maar zit niet uren voor de spiegel. Dat komt ook omdat ik weinig haar heb. Een beetje wax erin en ik ben klaar. Ik mis mijn haar trouwens wel! Ik had liever een volle bos grijs haar gehad dan dit. Ach, ik word ook een dagje ouder.”

Ben je een Rotterdammer in hart en nieren?

„Absoluut! Rotterdam is mijn stad en daar ben ik supertrots op. Als ik op Rotterdam Centraal aankom, voel ik me meteen thuis. Het is een stad met een geschiedenis waar je U tegen zegt: ooit platgebombardeerd, maar nu in de top 10 van beste steden ter wereld. Wat ik ook mooi vind, is dat er zo veel verschillende nationaliteiten wonen.”

Ben je tevreden met je spiegelbeeld?

„Los van wat ik heb gezegd tijdens dit interview, moet je niet vergeten dat ik heel blij ben met mezelf. Ik ben gezond en kan doen wat ik wil doen. Natuurlijk ben ik wel eens onzeker, maar wie is dat niet? Er zijn mensen in deze wereld die ziek zijn of een arm missen. Als ik me niet zo goed voel, denk ik aan deze mensen, en roep ik mezelf tot de orde.”